

деталей їх опису та лексичних одиниць, за допомогою яких це здійснюється, досягається максимальне досягнення мети авторів публікацій. Таким чином, читаючи газетну статтю, реципієнт не просто дізнається про ту чи іншу подію, а сприймає її через призму сприйняття та осмислення її автором. Як наслідок, критичне мислення читача зводиться до мінімуму, а сприймається готовий варіант як інформації так і ставлення до неї. Текст газети – це не хаотичне нагромадження одиниць різних мовних рівнів, а впорядкована система, в якій усе взаємопов'язане та взаємозумовлене. Доцільним є розгляд його у всій складності граматичних і семантичних відношень, а також співвідношень компонентів мови та мовлення.

ПРОБЛЕМАТИКА ВЛАСНИХ НАЗВ (на матеріалі англійської та німецької мов)

Кавун Ю.В., СДПУ

Власна назва не пов'язана безпосередньо з поняттям. У неї немає загального значення, так само як у загальних назв відсутнє індивідуальне. Це представляється найбільш істотним у визначенні специфіки власних назв: «без денотата немає назви». Особливий статус власних назв в мові, інтерес, який вони викликають у вчених, призвів до формування ономастики, що склалася до теперішнього часу в самостійну лінгвістичну дисципліну з чітко окресленими довкола проблемами і методами досліджень. Одним з актуальних завдань ономастики є дослідження мовних особливостей власних назв, які складаються, з одного боку, з урахуванням системних можливостей даної мови, а з іншої – з урахуванням потреб і можливостей даної ономастичної системи. Лінгвістичний аналіз відображення фонографічної структури чужомовних слів (англійських і німецьких) свідчить про те, що в українській мові тенденція до збереження ознак чужомовності може мати системне обґрунтування в літературній нормі, наприклад, реалізація приголосних у словах германської етимології та ін. При цьому очевидним є й вплив різних позамовних чинників – зростання освіченості громадян, активізація засобів масової комунікації тощо. У рамках тенденції, що протистоїть поглинанню ознак формальної активності слова, стають результативними антисистемні мовні явища. Найновіші лексичні надходження

значно розширюють обсяг дистрибутивних потреб приголосних української мови, що не властиве незапозиченим словам. Деякі лінгвісти слушно відзначають, що в єдності системних та антисистемних явищ містяться потенційні творчі можливості мови, які ведуть її до постійного вдосконалення. Систематизована структура фонетичних та орфографічних відповідників, правописні правила, якими необхідно керуватися у практиці відтворення чужомовних власних назв в українському правописі, нині відсутні. Пропозиції українських учених та наші міркування є спробою системного розгляду питання. Досліджуючи поставлену проблему, вчені стикаються з неупорядкованістю відтворення чужомовних назв, стихійністю підходу до різних явищ відтворення. Основну причину такої непослідовності вони вбачають у недостатньому теоретичному обґрунтуванні питань, що розглядаються.

СЕКЦІЯ «ПЕРЕКЛАДОЗНАВСТВО»

ПРОБЛЕМА ПЕРЕКЛАДУ НЕНОРМАТИВНОЇ ЛЕКСИКИ ТА СЛЕНГУ

Богданович К., студ.

Сленг – це відносно стійкий для певного періоду, широко споживаний, стилістично маркірований (понижений) лексичний пласт (іменники, прикметники і дієслова, що позначають побутові явища, предмети, процеси і ознаки), компонент експресивного просторіччя, що входить в літературну мову, вельми неоднорідну по своїх витоках, ступені наближення до літературного стандарту, що володіє пейоративною експресією.

На сьогоднішній день проблема перекладу ненормативної лексики розглянута досить ретельно, але залишається багато невирішених питань, які потребують більш поглибленого вивчення.

Дослідження такого напрямку почалися ще в I половині ХХ століття В.В. Виноградовим, що зацікавився просторіччями, В.М. Жирмунським та Л.П. Якубинським, які досліджували таке явище як соціальні діалекти.

Починаючи з 90х років ХХ століття все більше стає помітним вплив жаргонної лексики на літературну мову. Г. Менкен, досліджуючи еволюцію сленгу, визначив закономірності, згідно я